

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 342/11
29.06.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву А.д. И. – а.д.и.м.и м.п.Б.,П.С. и А.д. М. из С., који је поднет преко пуномоћника Ж.С.Б., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 20 У 2087/11 од 21.04.2011. године, уз учешће противне странке Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, у предмету изрицања мере заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 29.06.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА и ПРЕИНАЧАВА пресуда Управног суда 20 У 2087/11 од 21.04.2011. године тако што се тужба уважава и поништава решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 5/0-02-43/2011, веза: број 5/0-02-607/2010-3 од 24.01.2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом ставом првим диспозитива одбијена је тужба подносилаца захтева поднета против решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 5/0-02-43/2011, веза: број 5/0-02-607/2010-3 од 24.01.2011. године, а ставом другим диспозитива пресуде одбијен је захтев за исплату трошкова судског поступка. Наведеним решењем Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије од 24.01.2011. године ставом првим диспозитива одређује се мера заштите конкуренције подносиоцима захтева у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 1,92% од укупног годишњег прихода оствареног у 2006. години, због злоупотребе доминантног положаја на релевантном тржишту откупа сировог млека од стране млекара на територији Републике Србије наметањем неправедних услова пословања и применом неједнаких услова пословања на исте послове са различитим учесницима на тржишту, утврђене правноснажним решењем Комисије за заштиту конкуренције број 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године. Тачком два диспозитива наведеног решења обавезује се А.д. М. са седиштем у С. да изврши одређену меру заштите конкуренције из става првог изреке тако што ће уплатити новчани износ у висини од 1,92% од укупног годишњег прихода оствареног у 2006. години и то 51.262.576,00 динара у корист буџета Републике Србије са позивом на број предмета. Тачком три диспозитива истог решења обавезује се А.д. и.м.и м.п. И. са седиштем у Б. да изврши одређену меру заштите конкуренције из тачке један изреке тако што ће уплатити новчани износ у висини 1,92% од укупног годишњег прихода оствареног у 2006. години и то 254.885.759,00 динара у корист буџета Републике Србије са позивом на број предмета, а тачком четири диспозитива истог решења утврђује се рок од четири месеца за извршења обавезе из става два и три изреке од дана пријема овог решења под претњом принудног извршења.

Захтевом за преиспитивање судске одлуке и допуном захтева достављеном Врховном касационом суду 27.06.2012. године, подносиоци оспоравају законитост побијане пресуде Управног суда 20 У 2087/11 од 21.04.2011. године, због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреда правила поступка које су могле бити односно биле од утицаја на решење ствари. Указују да су правно неосновани став Управног суда да се у конкретном случају не ради о новом или допунском поступку већ о следећој фази истог поступка који је започет 28.08.2007. године, као и правни закључак да се на ту фазу има применити сада важећи Закон о заштити конкуренције. Истичу да наводи суда према којима се прекршајном гоњењу могло приступити тек по правноснажности решења о утврђивању повреда конкуренције немају упориште у Закону о прекршајима као ни у Закону о заштити конкуренције. Указују да је супротан Закону о заштити конкуренције став суда према коме рок од три године за изрицање и наплату управних мера, почиње да тече даном ступања на снагу сада важећег закона. Наводе да је образложење побијане пресуде о висини новчаног износа изречене управне мере различито у односу на образложење оспореног решења. Са ових и осталих разлога детаљно образложених у захтеву, подносиоци предлажу да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду. Уз допуну захтева за преиспитивање судске одлуке подносиоци прилажу пресуду Управног суда 15 У 12773/11 од 28.02.2012. године. Наводе да је том пресудом, која је донета у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 390/10 од 28.10.2011. године, уважена тужба подносилаца захтева и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције број 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године, којим је утврђена злоупотреба доминантног положаја подносилаца захтева на релевантном тржишту откупа сировог млека од стране млекара на територији Републике Србије, те сматрају да је тиме отпао и сам основ доношење оспореног решења о одређивању мере заштите конкуренције. Такође је достављена пресуда Управног

суда 1 У 2553/12 од 10.05.2012. године, којом је уважена тужба неколико произвођача лекова и веледрогерија и поништено решење комисије од 26.01.2012. године, са разлога што је у тој пресуди Управни суд поводом исте правне ствари и спорног правног питања примене закона заузео другачији правни став.

Комисија за заштиту конкуренције у датом одговору на захтев сматра да је побијана пресуда правилна и на закону заснована и да је Управни суд у својој одлуци исцрпно образложио да се у конкретном случају не ради о допунском поступку као и да решењем није повређено уставно начело забране ретроактивне примене закона, јер се ради о јединственом поступку који је у целини окончан доношењем решења о мери заштите конкуренције. Остајући у свему при наводима из образложења оспореног решења предлаже да Врховни касациони суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган поступио када је тужиоцима одредио меру заштите конкуренције у облику обавезног плаћања означеног новчаног износа. Ово из разлога што је пресудом Управног суда 15 У 10130/10 од 22.10.2010. године одбијена тужба тужилаца и потврђено као правилно и на закону засновано решење тужене Комисије за заштиту конкуренције број 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године, којим је утврђено да су тужиоци злоупотребили доминантан положај на тржишту откупа сировог млека од стране млекара на територији Републике Србије наметањем неправедних услова пословања и применом неједнаких услова пословања на исте послове са различитим учесницима на тржишту, те је овде оспореним решењем у складу са законом поступак заштите конкуренције изрицањем мере заштите реализован до краја.

Из побијане пресуде, навода захтева, доказа приложених уз захтев, достављених списа предмета Управног суда У. 2087/11, списа предмета Комисије за заштиту конкуренције бр. 5/0-02-43/2011 и списа предмета Врховног касационог суда Узп 390/10, види се да је побијаном пресудом Управног суда У. 2087/11 од 21.04.2011. године, одбијена тужба поднета против решења Комисије за заштиту конкуренције број 5/0-02-43/2011, веза: број 5/0-02-607/2010-3 од 24.01.2011. године, којим се ставом првим диспозитива тужиоцима, овде подносиоцима захтева, одређује мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања одређеног новчаног износа због злоупотребе доминантног положаја на релевантном тржишту откупа сировог млека од стране млекара на територији Републике Србије, утврђене правноснажним решењем Комисије за заштиту конкуренције бр. 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године. Према образложењу побијане пресуде, тужиоцима је оспореним решењем мера одређена, јер је чињеница да су злоупотребили доминантан положај на тржишту утврђена правоснажним решењем Комисије за заштиту конкуренције од 22.05.2009. године. Решење Комисије за заштиту конкуренције бр. 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године, постало је правноснажно, јер је у управном спору који је вођен против тог решења, пресудом Управног суда 15 У 10130/10 (2009) од 22.10.2010. године, одбијена тужба. Међутим, одлучујући по захтеву за преиспитивање пресуде Управног суда 15 У 10130/10 (2009.) од 22.10.2010. године, Врховни касациони суд је пресудом Узп 390/10 од 28.10.2011. године, укинуо наведену пресуду Управног суда и предмет вратио истом суду на поновно одлучивање. У извршењу наведене пресуде Врховног касационог суда од 28.10.2011. године, Управни суд је донео пресуду 15 У 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године, којом је уважио тужбу и поништио решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 5/0-02-135/09-18 од 22.05.2009. године. Према томе, овом пресудом Управног суда стављено је ван правне снаге решење којим је утврђено да су подносиоци захтева злоупотребили доминантан положај на релевантном тржишту, па се у смислу члана 61. Закона о управним споровима предмет враћа у стање у коме се налазио пре него што је оспорени управни акт поништен том пресудом.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ствари, које неспорно произилази из напред наведених правоснажних пресуда, у овој управној ствари не постоји правноснажно решење којим је утврђено да су подносиоци злоупотребили доминантан положај на релевантном тржишту откупа сировог млека на територији Републике Србије, како је то наведено у ставу првом диспозитива оспореног решења. Стављањем ван правне снаге решења којим је утврђена наведена злоупотреба доминантног положаја на релевантном тржишту отпао је и чињенични и правни основ на коме је засновано оспорено решење Комисије за заштиту конкуренције 5/0-02-43/2011, веза: број 5/0-02-607/2010-3 од 24.01.2011. године, на шта се основано указује и у допуни захтева за преиспитивање побијане пресуде. Правне последице пресуде Управног суда 15 У 12773/11 (2009) од 28.02.2012. године, која је донета у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп. 390/10 од 28.10.2011. године, су да у управном поступку решењем Комисије за заштиту конкуренције није утврђено да су подносиоци злоупотребили доминантан положај на релевантном тржишту, а због које злоупотребе им је оспореним решењем, чија је законитост цењена овде побијаном пресудом, и одређена мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања одређеног новчаног износа.

Врховни касациони суд је ценио и све остале наводе захтева за преиспитивање побијане пресуде, али их с обзиром на разлоге због којих је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, није посебно образлагао.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 2. Закона о управним споровима, уважио захтев за преиспитивање побијане пресуде Управног суда и исту преиначио тако што је уважио тужбу и поништио оспорено решење Комисије за заштиту конкуренције од 24.01.2011. године.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 29.06.2012. године, Узп 342/11

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.